

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva broj 9056/02

Seka RADANOVIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 19. svibnja 2005. u vijeću sastavljenom od

g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*,
g. L. LORENZEN,
gđa N. VAJIĆ,
gđa S. BOTOCHAROVA,
g. A. KOVLER,
gđa. E. STEINER,
g. K. HAJIYEV *suci*, i
g. S. NIELSEN, *Tajnik Odjela*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 14. prosinca 2001.
uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositeljica zahtjeva gđa Seka Radanović koja je i hrvatska i kanadska državljanka rođena je 1939. i živi u Burlingtonu, Kanada. Tuženu državu zastupali su njene zastupnice: prvo gđa L. Lukina-Karajković, i potom gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično se stanje predmeta, prema navodima stranaka, može sažeti kako slijedi.

Podnositeljica je vlasnica stana u Karlovcu gdje je živjela do 1991. Potom je otišla u Njemačku, a kasnije u Kanadu gdje trenutno živi.

Dana 27. rujna 1995. Zakon o privremenom preuzimanju i upravljanju određenom imovinom – "Zakon o preuzimanju") je stupio na snagu. Zakon o preuzimanju je propisivao da sva imovina osoba koje su napustile Hrvatsku potpada pod brigu i nadzor države. Također je ovlastio lokalne vlasti (komisije za preuzimanje) da privremeno smjeste druge osobe u takvu imovinu.

Istoga dana Komisija za privremeno preuzimanje i korištenje imovine Općine Karlovac ("Komisija za preuzimanje") izdala je rješenje kojim je ovlastila M.V. da privremeno koristi stan podnositeljice zahtjeva. Podnositeljica zahtjeva tvrdi da joj to rješenje nije nikada uručeno.

Dana 24. rujna 1996. podnositeljica zahtjeva je podnijela tužbu protiv određene obitelji U. pred Općinskim sudom u Karlovcu tražeći povrat posjeda svog stana.

Dana 16. studenog 1996. Općinski sud je pozvao podnositeljicu zahtjeva da ispravi tužbu naznačujući pravog tuženika. Dana 31. studenog 1996. podnositeljica je to učinila označujući M.V. kao tuženika.

Dana 13. lipnja 1997. tuženik je Općinskom sudu predočio rješenje Komisije za preuzimanje. Potom je podnositeljica zahtjeva podnijela dokaz kojim je dokazala svoje vlasništvo nad stanom.

U lipnju 1998. Sabor je usvojio Program povratka i zbrinjavanja prognanika, izbjeglica i raseljenih osoba ("Program povratka"), koji je regulirao načela njihovog povratka i povrat njihove imovine u posjed.

U kolovozu 1998. Zakon o prestanku važenja Zakona o privremenom preuzimanju i upravljanju određenom imovinom ("Zakon o prestanku važenja") je stupio na snagu. On je uključivao, i dao zakonsku snagu, Programu povratka propisujući da osobe, čija je imovina dodijeljena za smještaj drugih za vrijeme njihovog izbjivanja iz Hrvatske, moraju podnijeti zahtjev za povrat imovine u posjed nadležnim lokalnim vlastima (stambenim komisijama).

Budući da odvjetnik podnositeljice zahtjeva nije pristupio na ročište dana 11. studenog 1998. nastupilo je, sukladno zakonu, mirovanje postupka za povrat posjeda pred Općinskim sudom.

Dana 16. veljače 1999. postupak je nastavljen slijedom podnositeljičinog prijedloga od istoga dana.

Na ročištu održanom 15. rujna 1999. sud je zatražio podatak je Stambena komisija Karlovac ("Stambena komisija") stavila izvan snage rješenje Komisije za preuzimanje od 27. rujna 1996. Dana 22. veljače 2000. Stambena komisija je negativno odgovorila sudu.

Dana 10. ožujka 2000. Općinski sud se proglasio stvarno nenadležnim i proglasio nedopuštenom tužbu podnositeljice zahtjeva. Sud je ustvrdio da je Zakon o prekidu *lex specialis* u odnosu na Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Zakon o vlasništvu"). Sukladno tome, podnositeljica zahtjeva je umjesto pokretanja građanske parnice na sudu trebala uputiti zahtjev za povrat imovine u posjed stambenoj komisiji, kako to propisuje Zakon o prekidu.

Kako niti jedna stranka nije uložila žalbu protiv rješenja, ono je postalo pravomoćno dana 31. ožujka 2000.

Dana 31. ožujka 2000. podnositeljica zahtjeva je podnijela zahtjev za povrat imovine u posjed Stambenoj komisiji.

Dana 16. listopada 2000. Stambena komisija je odlučila staviti izvan snage rješenje Komisije za preuzimanje kojim je M.V. stekao pravo korištenja imovine podnositeljice. Također je naložila M.V. da oslobodi stan podnositeljice u roku od 15 dana.

M.V. se neuspješno žalio protiv tog rješenja Općinskom sudu u Karlovcu.

Dana 4. lipnja 2001. Stambena komisija je naložila M.V. da isprazni stan u roku od 15 dana po primitku naloga, naznačujući da će u protivnom protiv njega pokrenuti parnični postupak pred nadležnim općinskim sudom.

Čini se da M.V. nije izvršio nalog. Međutim, Stambena komisija nije pokrenula postupak protiv njega.

Dana 1. listopada 2002. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o područjima posebne državne skrbi ("Izmjene iz 2002.") je stupio na snagu. On je prenio stvarnu nadležnost sa stambenih komisija (koje su ukinute) na Ministarstvo za javne radove, obnovu i graditeljstvo ("Ministarstvo").

Dana 21. veljače 2003. Ministarstvo je pozvalo podnositeljicu zahtjeva da se obrati nadležnom regionalnom uredu kako bi ponovno stekla posjed svog stana i/ili primila naknadu zbog dulje nemogućnosti njegove uporabe, u skladu sa Izmjenama iz 2002.

Dan kasnije Ministarstvo je donijelo rješenje kojim je utvrđeno da M.V. ostvaruje pravo na stambeno zbrinjavanje kojem će biti udovoljeno davanjem građevinskog materijala, u skladu sa Izmjenama iz 2002. Temeljem tog rješenja M.V. je bio obavezan napustiti stan u roku od 90 dana od zadnje isporuke građevinskog materijala. Nije poznat datum kada je M.V. primio zadnju isporuku.

Dana 2. travnja 2003. podnositeljica zahtjeva se obratila Ministarstvu i zatražila naknadu. Također, ponovila je zahtjev za povrat posjeda.

Dana 23. lipnja 2003. Ministarstvo je ponudilo nagodbu prema kojoj bi država isplatila štetu podnositeljici. Međutim, podnositeljica je odbila nagodbu kao neprihvatljivu. Ustvrdila je da iznos ponuđene naknade pokriva samo razdoblje od 1. studenog 2002. na ovamo. Nadalje, naknada iznosi samo 314 kuna mjesečno, dok bi iznos stanarine trebalo procijeniti u visini od 2.500 kuna.

U prosincu 2003. M.V. je predao stan Ministarstvu, te je podnositeljica zahtjeva ponovno stekla posjed dana 13. siječnja 2004.

B. Mjerodavno domaće pravo

Mjerodavni dijelovi Zakona o privremenom preuzimanju i upravljanju određenom imovinom ("Narodne novine", broj 73/95 i 7/96) propisuju kako slijedi.

Članak 2. propisuje da se imovina koja se nalazi na ranije okupiranom području, i pripada osobama koje su napustile Hrvatsku, stavlja po brigu i nadzor države.

Članak 5., između ostalog, ovlašćuje komisije za preuzimanje da dodijele imovinu iz članka 2. na privremeno korištenje izbjeglicama, prognanicima i osobama čija je imovina uništena u ratu.

Članak 7. obvezuje privremene korisnike da koriste dodijeljenu imovinu sa pažnjom dobrog gospodara (*bonus paterfamilias*) i zabranjuje im da prodaju imovinu ili naprave bilo kakve promjene na njoj.

Članak 161. stavak 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine 91/96, 73/00 i 114/01) ovlašćuje vlasnika da traži povrat stvari od svakoga tko je posjeduje.

Članak 163. stavak 1. propisuje da posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku ako ima pravo koje ovlašćuje na posjedovanje te stvari (pravo na posjed).

Članak 9. Programa povratka i zbrinjavanja prognanika, izbjeglica i raseljenih osoba, (Narodne novine br. 92/98) glasi kako slijedi:

"Osobe s hrvatskim dokumentima koje su *vlasnici* imovine u Republici Hrvatskoj u čijoj su imovini privremeno zbrinute druge osobe, *moгу se javiti gradskim/općinskim stambenim komisijama i zatražiti povrat imovine u posjed*. Stambena komisija će u roku od pet (5) dana u pisanom obliku obavijestiti vlasnika-povratnika o statusu imovine. *Na temelju dokaza o vlasništvu, stambena komisija u roku od 7 dana izdaje rješenje o ukidanju rješenja o privremenom korištenju i tražit od privremenog korisnika da oslobodi objekt*. Stambena komisija u roku od 7 dana dostavlja pisano rješenje zakonskome vlasniku i privremenom korisniku. U rješenju se navodi rok za iseljenje i ponudu alternativnog smještaja za privremenoga korisnika u kući ili stanu u vlasništvu države.

...

U slučaju da privremeni korisnik ne oslobodi imovinu u naznačenom roku, stambena komisija će podnijeti tužbu za iseljenje nadležnom općinskom sudu u roku od 7 dana. Sud će odlučivati o predmetu po skraćenom postupku. Odluka suda bit će izvršna. Moguća žalba uložena na presudu neće odgoditi njeno izvršenje ili odgoditi vraćanje u posjed imovine zakonskom vlasniku."

Članak 2(3) i 2(4) Zakona o prestanku važenja Zakona o privremenom preuzimanju i upravljanju određenom imovinom, (Narodne novine br. 101/98) propisuje da se Program povratka primjenjuje na postupke u vezi s privremenim korištenjem, upravljanjem i nadzorom imovine fizičkih osoba koje su napustile Hrvatsku, te da se te postupke trebaju provesti stambene komisije u prvom stupnju i općinski sudovi u drugom stupnju. Primjenjivat će odredbe Zakona o upravnom postupku.

U nizu odluka (na primjer, u predmetima Rev-291/199-2 od 11 rujna 2002., Rev-1157/02-2 od 21. studenog 2002 i Rev-1289/00-02 od 6. studenog 2003.), počevši od odluke br. Rev-574/02-2 od 23 travnja 2002. Vrhovni sud je dao tumačenje o vezi između Zakona o vlasništvu i Zakona o prekidu kako slijedi:

Nadležnost za odlučivanje o zahtjevu za povrat imovine u posjed vlasnika, koja je prenesena upravnim tijelima temeljem Zakona o preuzimanju, ne isključuje opću stvarnu sudsku nadležnost prema Zakonu o vlasništvu. Stoga, o tužbi vlasnika čija je imovina preuzeta prema Zakonu o preuzimanju radi povrata u posjed, koja je na temelju članka 161. stavak 1. Zakona o vlasništvu podnesena sudu protiv privremenog korisnika treba donijeti meritornu odluku, a ne je proglasiti nedopuštenom zbog nenadležnosti. Ako upravno rješenje o dodjeli imovine privremenom korisniku nije stavljeno izvan snage u upravnom postupku od strane nadležnih vlasti, treba smatrati da privremeni korisnik ima pravo na posjed imovine, te sukladno tome, odbiti vlasnikovu tužbu temeljem članka 163. stavak 1. Zakona o vlasništvu. Međutim, ako je rješenje stavljeno izvan snage, vlasnikovu tužbu treba usvojiti te naložiti privremenom korisniku da napusti imovinu. Slijedi da uspješna tužba za povrat imovine u posjed pretpostavlja uspješan ishod upravnog postupka koji je pokrenut radi stavljanja izvan snage rješenja kojim je privremenom korisniku dozvoljeno da koristi vlasnikovu imovinu.

Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o područjima od posebne državne skrbi (Narodne novine br. 88/02 – "Izmjene iz 2002.") prenio je nadležnost sa stambenih komisija (koje su ukinute) na Ministarstvo za javne radove, obnovu i graditeljstvo ("Ministarstvo").

Članci 8., 9. i 17. Zakona o područjima od posebne državne skrbi (Narodne novine, br. 44/96, 57/96 (ispravak), 124/1997, 73/2000, 87/2000 (ispravak), 69/01, 94/01, 88/02, 26/03 (pročišćeni tekst)), izmijenjeni Izmjenama iz 2002., propisuju da privremeni korisnik ima pravo na stambeno zbrinjavanje.

Članak 18. stavak 1. propisuje da će privremeni korisnik, čije je pravo na stambeno zbrinjavanje zadovoljeno dodjelom građevinskog materijala, napustiti kuću ili stan dodijeljen na privremeno korištenje u roku od 90 dana od zadnje isporuke građevinskog materijala.

Članak 18. stavak 2. propisuje da će državni odvjetnik, u slučaju da privremeni korisnik ne bude poštivao gornji rok, u roku od 15 dana od isteka roka pokrenuti parnični postupak za njegovo iseljenje.

Članak 18. stavak 5. propisuje da, bez obzira da li je državni odvjetnik podnio tužbu za iseljenje, vlasnik ima nezavisno pravo da podnese takvu tužbu za zaštitu svog vlasništva.

Članak 27. propisuje da će Ministarstvo nadoknaditi pretrpljenu štetu vlasniku koji je podnio zahtjev za povrat imovine u posjed prije 30. listopada 2002, a kojem imovina nije vraćena do tog dana.

Odluka o visini naknade za pretrpljenu štete (Narodne novine br. 68/03) određuje gornju naknadu na 7 kuna po četvornom metru.

PRIGOVORI

1. Podnositeljica zahtjeva prigovara, temeljem članka 1. Protokola br. 1, da je bila onemogućena u ponovnom stjecanju imovine u posjed tijekom duljeg vremenskog razdoblja.
2. Podnositeljica zahtjeva također prigovara temeljem članka 13. Konvencije da nije imala na raspolaganju učinkovito pravno sredstvo za zaštitu svojih vlasničkih prava.

PRAVO

1. Podnositeljica zahtjeva prigovara da je bila onemogućena u ponovnom stjecanju posjeda svoje imovine kroz dulje vremensko razdoblje suprotno članku 1. Protokola br. 1 čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

" Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.

a. Vlada osporava ovo mišljenje. Prvo je izjavila da ovaj prigovor nije sukladan *ratione personae* sa odredbama Konvencije utoliko što podnositeljica ne može više tvrditi da je žrtva povrede Konvencije budući da je stekla posjed svog stana 13. siječnja 2004. Štoviše, podnositeljici zahtjeva je ponuđena naknada za štetu koju je pretrpjela zbog dulje nemogućnosti da koristi svoj stan, ali ona ju je odbila.

Podnositeljica zahtjeva je izjavila da iznos ponuđene naknade pokriva samo razdoblje nakon 1. studenog 2002. Nadalje, naknada je iznosila samo 314 kuna mjesečno dok bi iznos stanarine trebao biti procijenjen na 2.500 kuna. Stoga, podnositeljica zahtjeva smatra ponuđenu naknadu neprihvatljivom.

Sud smatra da status žrtve podnositeljice zahtjeva može ovisiti o dodijeljenoj naknadi na domaćoj razini na temelju činjenica u vezi kojih se žali Sudu (vidi *Andersen v. Denmark*, br.12860/87, i *Frederiksen and Others v. Denmark*, br. 12719/87, Odluke Komisije od 3. svibnja 1988; *Normann v. Denmark*, br. 44704/98, 14. lipanj 2001.; *Jensen and Rasmussen v. Denmark*, br. 52620/99, 20. ožujak 2003.) i o tome jesu li domaće vlasti priznale, bilo izrijeком ili sadržajno, kršenje Konvencije. Samo kad su ta dva uvjeta zadovoljena supsidijarna priroda zaštitnog mehanizam Konvencije isključuje ispitivanje zahtjeva. (vidi *Eckle v. Germani*, presuda od 15 srpnja 1982, Serija A br 51, p. 31 §§ 69 i dalje, i *Jensen v. Denmark* br. 48470/99, ECHR 2001/X).

Sud primjećuje da se ovaj zahtjev odnosi na situaciju u kojoj je podnositeljica zahtjeva nije imala pristup svojoj imovini više od sedam godina i tri mjeseca (od čega šest godina i dva mjeseca potpadaju pod nadležnost Suda *ratione temporis*). Međutim, navodna povreda nije priznata odlukom domaćih vlasti; i, neovisno o njenoj visini, ponuđena naknada ne pokriva razdoblje prije 1. studenog 2002.

U takvim okolnostima, Sud je uvjeren da podnositeljica zahtjeva može tvrditi da je žrtva povrede prava koja su zajamčena Konvencijom.

Slijedi da Vladin prigovor treba odbaciti.

b. Vlada je pozvala Sud da proglasi prigovor nedopuštenim na temelju toga što podnositeljica zahtjeva nije iscrpila domaća pravna sredstva. Posebno, iznosi da je podnositeljica zahtjeva propustila uložiti žalbu protiv rješenja Općinskog suda u Karlovcu od 10. ožujka 2000. kojim se sud proglasio nenadležnim u predmetu i proglasio tužbu podnositeljice zahtjeva nedopuštenom. Štoviše, od 1. listopada 2002., kada su Izmjene iz 2002. stupile na snagu, podnositeljica zahtjeva je mogla podnijeti tužbu tražeći ponovno stjecanje posjeda svog stana.

Podnositeljica zahtjeva nije stavila primjedbe na to pitanje.

Sud ne nalazi uvjerljivim Vladin navod da se podnositeljica zahtjeva trebala žaliti na rješenje Općinskog suda u Karlovcu od 10. ožujka 2000. Točno je da je, sukladno gore navedenoj praksi Vrhovnog suda, tužba podnositeljice zahtjeva trebala, prema okolnostima, biti meritorno odbijena, a ne proglašena nedopuštenom. Međutim, za Sud, uložiti žalbu da bi, konačno, došlo do negativne meritorne presude umjesto negativne procesne presude, bilo bespotrebno, pa se ovaj propust ne može upotrijebiti protiv podnositeljice zahtjeva.

Što se tiče Vladinog argumenta da je od 1. listopada 2002. na ovamo mogućnost pokretanja parničnog postupka i dobivanje meritorne odluke bila ponovno otvorena podnositeljici zahtjeva, Sud prvo podsjeća da će pitanje jesu li domaća pravna sredstva iscrpljena biti riješeno u odnosu na datum podnošenja zahtjeva Sudu (vidi *Baumann v. France*, br. 33592/96, § 47, ECHR 2001-V (izvaci)). S tim u vezi, Sud primjećuje da je podnositeljica podnijela svoj zahtjev Sudu dana 14. prosinca 2001., dok je pravno sredstvo koje navodi Vlada (građanska tužba) dostupno od 1. listopada 2002. Štoviše, Sud primjećuje da bi temeljem Izmjena iz 2002. tužba mogla biti uspješna samo ako bi bila podnesena 15 dana nakon 90-dnevnog roka koji se računa od zadnje isporuke građevinskog materijala M.V. Budući da je taj događaj bio izvan znanja i kontrole podnositeljice zahtjeva, pravno sredstvo se ne može smatrati učinkovitim.

Slijedi da Vladin prigovor o neiscrpljenosti domaćih pravnih sredstava mora biti odbacen.

c. Podredno, Vlada je pozvala Sud da odbije zahtjev kao očito neosnovan.

Vlada priznaje da je došlo do uplitanja u pravo podnositeljica zahtjeva na mirno uživanje njenog vlasništva kada su druge osobe smještene u stan podnositeljice zahtjeva. Ona objašnjava da je ta mjera imala značenje kontrole korištenja vlasništva. Uplitanje je bilo utemeljeno na zakonu, to jest članku 5. Zakona o preuzimanju, i, kasnije, Zakonu o prekidu i Izmjenama iz 2002. K tome, mjera je bila u suglasnosti sa javnim interesom budući da je imala legitiman cilj. Cilj ovih zakonskih odredaba i osiguravajućih mjera bio je: (a) zaštititi od propadanja i devastacije imovinu koja je bila napuštena od svojih vlasnika, (b) omogućiti osobama čiji su domovi uništeni u ratu da privremeno riješe svoje stambene potrebe, (c) osigurati ponovno stjecanje imovine u posjed osobama koje su napustile Hrvatsku ali su se potom vraćale, (d) zaštititi one izbjeglice i prognanike koji su bili smješteni u napuštenim kućama i stanovima.

Što se tiče proporcionalnosti mjere, Vlada prvo primjećuje da, pri utvrđivanju je li pogođena pravedna ravnoteža između javnog interesa zajednice i zaštite pojedinačnih temeljnih prava, treba uzeti u obzir sve posebne okolnosti i visok stupanj procjene koja je dozvoljena državi pri ocjenjivanju što je javni interes. Vlada tvrdi da je mjera bila proporcionalna budući da je bila privremenog karaktera, nužna da bi se zadovoljile hitne socijalne potrebe (osigurati odgovarajući privremeni smještaj velikom broju prognanika i izbjeglica) i potanko usklađena (korisnici su imali obavezu koristiti imovinu kao dobri gospodari i bilo im je zabranjeno prodati je ili izmijeniti).

Štoviše, temeljem zahtjeva podnositeljice za ponovno stjecanje posjeda, država je poduzela odgovarajuće mjere da udovolji tom zahtjevu sukladno važećim zakonima i u okvirima poslijeratne socijalne situacije.

Prema tome, Vlada zaključuje da odobrenje M.V. za privremeno korištenje praznog stana podnositeljice zahtjeva ne predstavlja neposredan prekomjerni individualni teret za podnositeljicu. Pravedna ravnoteža je pogođena između podnositeljčinog temeljnog prava na vlasništvo i javnog interesa zajednice.

Podnositeljica zahtjeva smatra da gornja razmatranja nisu primjenjiva u njenom slučaju. Ona tvrdi da M.V. nije bio izbjeglica niti prognanik. Domaće vlasni su tolerirale njegovo zaposjedanje njenog stana s isključivom svrhom sprečavanja njenog povratka. Nakon što je izrazila svoju namjeru da ponovno stekne posjed svog stana, vlasti su odmah izdale rješenje kako bi opravdale M.V.-ovo zaposjedanje.

Nadalje, tvrdi da je, dodjelom njenog stana na korištenje osobi koja nije imala pravo na to prema važećim zakonima, država povrijedila njena vlasnička prava. U svakom slučaju, jednom kad je rješenje o dodjeli stana M.V. bilo stavljeno izvan snage i izdan nalog da napusti stan, M.V. je postao nezakoniti korisnik. Propust domaćih vlasti da ga isele je bio suprotan zakonu i doveo do povrede njenih imovinskih prava.

Sud smatra, u svjetlu navoda stranaka, da prigovor postavlja ozbiljna činjenična i pravna pitanja radi čijeg utvrđivanja je neophodno ispitati meritum. Sud stoga zaključuje da ovaj prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Druge osnove za njegovo proglašavanje nedopuštenim nisu ustanovljene.

2. Podnositeljica zahtjeva dalje prigovara da nema na raspolaganju učinkovito pravno sredstvo za zaštitu svojih imovinskih prava, suprotno članku 13. Konvencije koji glasi:

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu. "

Vlada iznosi da nije počinjena povreda prava podnositeljice zahtjeva na učinkovito pravno sredstvo. Pozivala je Sud da proglasi prigovor nedopuštenim kao očito neosnovan.

Ponovno se poziva na propust podnositeljice zahtjeva da se žali protiv rješenja Općinskog suda u Karlovcu od 10. ožujka 2000., kao i na njen propust da podnese tužbu kojom traži povrat stana u posjed nakon 1. listopada 2002.

Podnositeljica zahtjeva nije iznijela komentare na ovo pitanje.

Sud smatra, u svjetlu navoda stranaka, da ovaj prigovor postavlja ozbiljna činjenična i pravna pitanja radi čijeg utvrđivanja je neophodno ispitati meritum. Sud stoga zaključuje da ovaj prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Druge osnove za njegovo proglašavanje nedopuštenim nisu ustanovljene.

Iz ovih razloga, Sud jednoglasno

Proglašava zahtjev dopuštenim, bez utjecaja na odluku o meritumu.

Søren NIELSEN

Christos ROZAKIS

Tajnik

Predsjednik